



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 283/2016
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.И., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.И., адвоката З.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 150/15 од 25.06.2015. године и Вишег суда у Неготину Кж1 97/15 од 12.10.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 24.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К 150/15 од 25.06.2015. године и Вишег суда у Неготину Кж1 97/15 од 12.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К 150/15 од 25.06.2015. године, окривљени Ж.И. је оглашен кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, и осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде те је истовремено одређено да ће суд, ову новчану казну уколико је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 1. тачка 7) и став 2. ЗКП, окривљени је обавезан да суду на име паушала исплати износ од 3.000,00 динара и да приватном тужиоцу Ђ.М. на име нужних трошкова кривичног поступка исплати износ од 52.500,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Неготину Кж1 97/15 од 12.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ж.И., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Ж.И., адвокат З.В., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи наведене пресуде и окривљеног на основу члана 423. став 1. ЗКП, ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ и приватног тужиоца обавезе да окривљеном надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 102.000,00 динара по адвокатској тарифи у року од 15 дана од пријема одлуке.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.И. је неоснован.

Бранилац окривљеног Ж.И. у захтеву за заштиту законитости истиче да је одредбом става 4. члана 170. КЗ одређено да се неће казнити учинилац за дело из става 1. до 3. тог члана, ако је излагање дато у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, ако се из начина изражавања или других околности види да то није учинио у намери омаловажавања, на који начин је овом одредбом прописан основ искључења постојања наведеног кривичног дела. Како у конкретном случају изрека првостепене пресуде не садржи намеру омаловажавања као субјективан елемент бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, то према становишту браниоца у радњама окривљеног Ж.И. не постоје законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом, а којим наводима се, по оцени овог суда, указује да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Ж.И., Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Ово стога, јер из чињеница и околности којима је у изреци првостепене пресуде описан субјективан однос окривљеног према извршеном кривичном делу – „при чему је био свестан да изнетим речима вређа приватног тужиоца, па је то и хтео, а био је свестан да је његово дело забрањено“, као и самог начина изражавања окривљеног, произлази да је цитирана изјава изнета у намери омаловажавања приватног тужиоца.

Према томе, иако у кривичном опису предметног кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде није формално означено да је окривљени инкриминисане речи изрекао у намери омаловажавања, по налажењу овог суда, ово субјективно обележје предметног кривичног дела произлази из наведене формулације субјективног односа окривљеног према извршеном делу, као и садржине изјаве окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног правноснажне пресуде неосновано побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, а на основу члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.